
Kazimierza Drewnowskiego

Dzielnice: Targówek

Osiedla:

Atrybuty:

Rok utworzenia nazwy: 1985

Opis

Kazimierz Drewnowski (1881-1952) - inżynier elektryk. Pochodził ze Stanisławowa, świadectwo dojrzałości uzyskał we Lwowie. Kształcił się na kilku politechnikach - początkowo właśnie w tym mieście, później zaś w Zurychu oraz Darmstadt, specjalizując się w dziedzinie techniki wysokich napięć. W 1907 roku objął Katedrę Elektrotechniki Szkoły Politechnicznej we Lwowie. Należał do grona twórców polskiego słownictwa elektrotechnicznego, był pierwszym mianowanym w Polsce profesorem tej specjalności. Na wieść o wybuchu I wojny światowej wstąpił ochotniczo w szeregi Legionów Polskich, gdzie zorganizował wojskowe oddziały łączności. W Warszawie zamieszkał w 1916 roku i został jednym z pierwszych stałych wykładowców Politechniki Warszawskiej. Trzy lata później znalazł się w grupie założycielskiej Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był uczestnikiem wojny polsko-bolszewickiej. Do 1922 roku pełnił również - w randze pułkownika - obowiązki szefa służby łączności oraz komendanta Głównej Szkoły Artylerii i Inżynierii w Warszawie (wcześniej był szefem Oddziału II Łączności Sztabu Generalnego WP, szefem Służby Łączności Wojska Polskiego oraz szefem Inspektoratu Wojsk Łączności). Po odejściu do cywila zorganizował na PW Zakład Miernictwa Elektrycznego i Wysokich Napięć a także Laboratorium Wysokich Napięć. Zainicjował budowę Gmachu Elektrycznego PW (powstał w latach 1930-34), później pełnił funkcję dziekana wydziału a od 1 IX 1939 roku miał być rektorem tej uczelni. W czasie okupacji hitlerowskiej - pod pseudonimem Darowski - prowadził konspiracyjną działalność z ramienia tajnego Departamentu Oświaty i Kultury przy Delegaturze Rządu na Kraj. Zadenuncjowany, został w XI 1942 roku aresztowany przez gestapo i osadzony na Pawiaku. Po licznych przesłuchaniach przetransportowano go do obozu koncentracyjnego na Majdanku a potem w Dachau. tam znalazł się w 3-osobowej grupie konstruktorskiej (z jeszcze jednym Polakiem oraz Czechem), która - przez własnoręcznie stworzone radio - wezwała wojsko amerykańskie na pomoc, ponieważ obóz wraz z więźniami miał być wysadzony przez Niemców w powietrze. Uwolniony przez dwa lata mieszkał w Brukseli, gdzie stworzył Ośrodek Studiów Wyższych Polskich, przeznaczony głównie dla żołnierzy chcących dokończyć rozpoczęte przed wojną w Polsce studia. W Warszawie zamieszkał ponownie w 1947 roku i powrócił do pracy wykładowczej na PW, odtwarzając równocześnie straty wojenne podległych mu laboratoriów. Opublikował - samodzielnie i jako współautor - łącznie ponad 100 prac naukowych m.in. "Badanie doświadczalne pól elektrycznych wysokiego napięcia", "Badanie prądów zmiennych przy wyładowaniach niezupełnych", "Badanie rozkładu pola elektrycznego przy wyładowaniach niezupełnych metodą kompensacji pierwszej harmonicznej", "Kondensatory elektryczne Mościckiego

i ich zastosowanie", "Laboratorium miernictwa elektrycznego", "Materiały i układy izolacyjne wysokiego napięcia", "Nowy pawilon elektryczny Politechniki Warszawskiej", "O dokładności metody prostownikowej przy pomiarach wysokiego napięcia", "O prawidłowości działania metody prostownikowej pomiaru wysokiego napięcia", "Podstawy techniki wysokich napięć", "Pomiary elektroenergetyczne i wysokonapięciowe", "Pomiary elektrotechniczne", "Prace Ignacego Mościckiego z zakresu techniki wysokich napięć w świetle poglądów ówczesnych i obecnych", "Przebiegi elektryczne w świetle najnowszych badań", "Przebiegi i ochrona przeciwprzebiegiowa", "Statystyka elektrowni miejskich w Galicji za rok 1911", "Szkolnictwo elektrotechniczne, jego zadania i organizacja" oraz "Wytrzymałość dielektryczna". Był znakomitym taternikiem, członkiem Klubu Wysokogórskiego. Zmarł podczas urlopu w Zakopanem. Jeden z kominów tatrzańskich nazwany został jego imieniem.

Spoczywa:

Zabytkowy cmentarz na Pęksowym Brzysku

Ciekawostki

Stan obecny:

Osiedle domków jednorodzinnych Zacisze. Powstały na przeł. 70 i 80 XX w. wg proj. Tadeusza Szurgota, Zbigniewa Panka i Teresy Kłębkowskiej-Reńskiej.

Data nadania nazwy: 1985.07.18
